

ЛЮДИНІ БОЛІСНО СТАРІТИ

Колись, ще ранніми роками,
Був впевнений, що стогне дід по звичці,
Витягуючи воду із криниці
Уже старечими руками.

Мені здавалося, що в нього
Чуття давно притуплені до болів,
Вони тепер байдужі вже та кволі
І не болить йому нічого.

А до подряпини малому
Було хлоп'яті болісно звикати,
Ні з чим не міг ті муки порівняти,
Аж поки не прийшлося самому.

Та на собі тепер вже знаю –
Похилий вік від муки не рятує,
На легку старість сподіватись всею,
На жаль такий вже досвід маю.

Не молодий, а жити хочеш,
Глянь правді в очі, не криви душею,
Ніяк не хочеться розстатись з нею,
За це і молишся щоночі.

Чутливість із роками не всихає,

Стають із віком люди, наче діти,
На жаль людині болісно старіти –
Це кожен з часом відчуває.

Дата написання вірша: 2021-01-09